

Три сини

Павло Тичина

Приїхало до матері да три сини,
три сини вояки, да не 'днакі.
Що 'дин за бідних,
другий за багатих,
а третьому силу свою нігде діть, —
просто бандит.

— Ой, мамо! — каже перший
кароокий, —
який то світ широкий!
Не тільки в нас з нуждою бій,
не тільки ми тут з горем —
страждають люди і за морем,
бо скрізь проклятий багатій.

— Ой, нене! — каже другий
чорногрекий, —
нащо нам думати про світ далекий,
коли в нас од природи все вже є:
і хліб, і вугіль, і голле.
Нехай же на голлі тім горлом звисне
чуже, нерідне, ненависне.

— Ой, мати! — каже третій
низькобровий, —
повиганяй своїх синів із хати,
хай не смішать мене,
хай не сердять.
Кулак здоровий —
оце і воля, і братерство, і щастя краю:
чи бідний, чи багатий —
я ніколи не питаю.

Блиснула шабля в першого!
Креснула в другого,
ще й в третього клинок...
"Ой, сину, синку мій, синок!"

Лежить бандит готовий.

А два брати знов далі б'ються —
ніяк їх не рознять.